

GULYÁS PÁL VERSEI.

(A Napkelet verspályázatából.)

NYÁRI ZÁPOR.

*Koppan a fák levelén az eső monoton kopogással,
válaszul andalítón reszket a friss üde lomb.
Igy veri lassan a dalnok a cimbalom ércidegét, ha
lágyan az ábrándok tiszta virága fakad.
Hosszú üvegfonalak húzódnak az ég telejéről
a lebegő levegő lengeteg úlain át :
táncol az égi fonál, csillog nemes étheri fényre
s milliom apró gömb robban az útköveken.*

*Nézd, az eső sebesen lefutó vonalát : a szobádat
ráccsal övezte körül s börtönöd itt ez a rács !
Ó, mondd, hogy melyik élet jobb : az örökkön-örökké
messzebolyongó Hős útja, ki hasztalanul
sóvárgott a ködbeborult tenger vize hátán
a szeretett honi föld enyhe vidéke felé ?
A mélység játékszere volt, ötszázemeletnyi
vízoszlop fenekén bújt meg alatta a Sors :
ingtak az oszlopok és úgy kongott ércakarátja,
mint a magas tornyok tömbjeiből a harang.*

*Koppan a fák levelén az eső monoton kopogással,
válaszul andalítón reszket a friss üde lomb.
Most zuhan a hideg ég széltört gyémántkupolája !
Most zuhan a Nap s Hold ! Minden alap mozog itt !
Indul a föld, indulnak a fák s bódult zuhatagban
öntve piros vérét indul az emberiség !
Most indítja a természet kerekét . . . S te szoborként
álmodol egy helyben ? Hullj vele hát magad is !*

BÁSTYÁK.

*Megálltam a bástyák alatt
s néztem a felfutó falat,
mely a hajlongó fák fölött
a jellegekbe ütközött.
Mennyi nagysággal van tele !
Ez az erő holt tengere !*